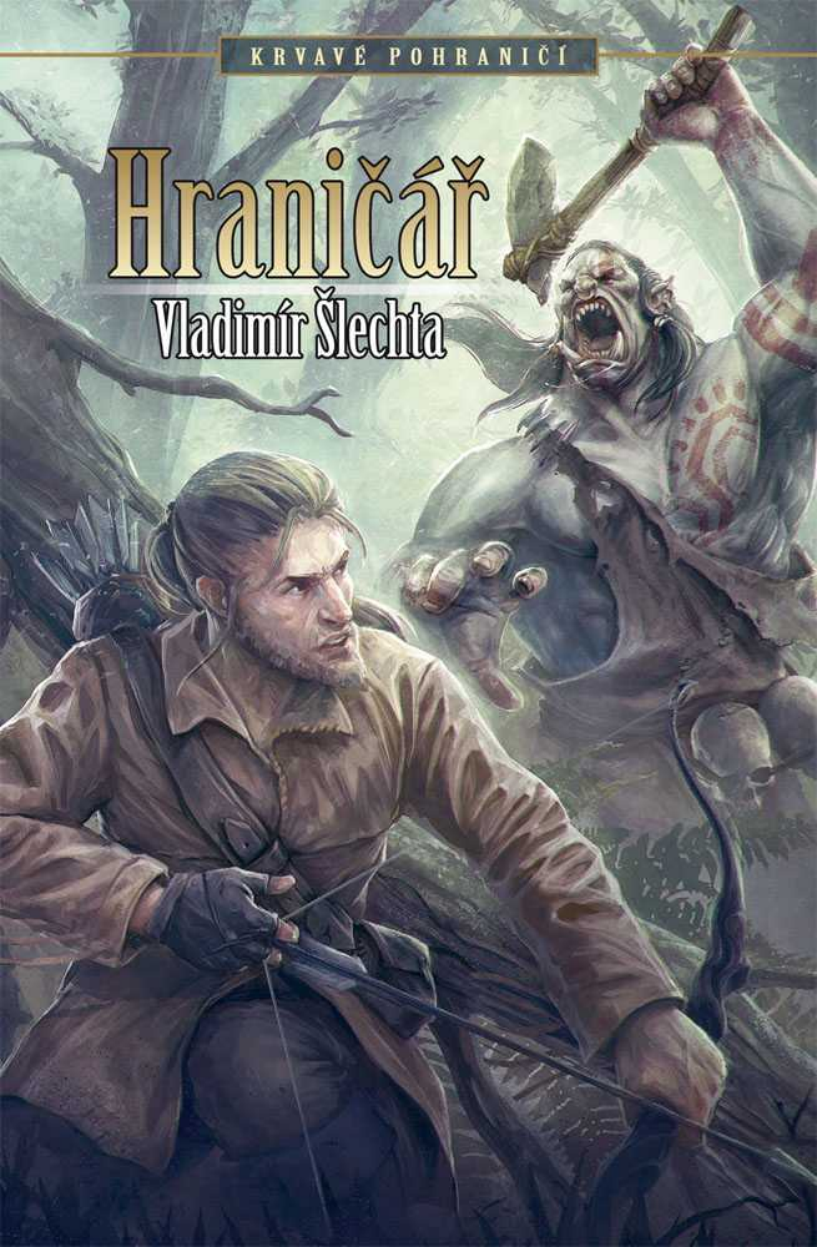

KRVAVÉ POHRANIČÍ

Hraničář

Vladimír Šlechta

BROKILON

VLADIMÍR ŠLECHTA

HRANIČÁŘ

Copyright © 2021 by Vladimír Šlechta

Cover © 2021 by Tomáš Flak

Map © 2021 by Ladislav Hrdina

Czech Edition © 2021 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN PDF: 978-80-7456-515-1

ISBN ePub: 978-80-7456-516-8

ISBN Mobi: 978-80-7456-517-5

Vladimír Šlechta

Hraničář

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2021

Knihy Vladimíra Šlechty

v nakladatelství Brokilon

Krvavé pohraničí

Likarijská trilogie

1. Nejlepší den pro umírání (Thompsonův rok)
2. Likario
3. Orcigard

Gordonova země

1. Zahrada sirén
2. Ploty z kostí
3. Hořící přízraky

Samostatné knihy

Krvavé pohraničí
Šílený les
Válečná lest (Příběhy vojáka z Pohraničí)
Kukaččí mláďata
Zima v Thonnierice
Hraničář

Oggerdovský cyklus

Emma z umírajícího města
Střepy z Apokalypsy
Lovci přízraků
Já, Gowery
Kyborgovo jméno
Keltská brána
Projekt Berserkr

Poslední velkoměsto

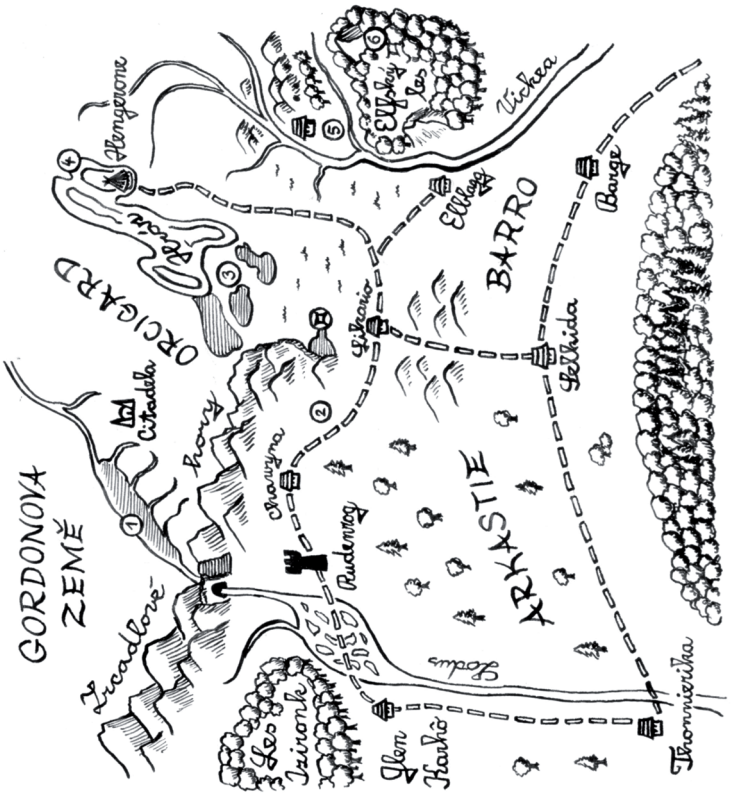
1. Tajná historie Bornnu
2. Kletba
3. Padající Archanděl
4. *Ostrov* *
5. *Bílá jako sůl* *

Mimo cykly

Rok Havrana
Tajemství Morie

* připravujeme

Pro mého vnuka Jonathana

Část první

Dětská dýka

(rok 157 letopočtu Hraničních zemi)

V Thonnierice byl Gordon Fee postaven před vyšetřovací komisi a obviněn ze zbabělosti před nepřítelem. Na základě zjištěných skutečností byl zproštěn obvinění, jeho slibně se rozvíjející kariéra však byla zničena. Stal se z něho tulák. Nenáviděl orky, a proto postavil své vlastní komando, s nímž pronikal do Orcigardu na kořistnické výpravy. Prý spřádal plány na proniknutí do Citadely a zlikvidování samotného Alaricha Touraina – tento cíl byl však evidentně nad jeho síly a jen ilustruje, jak Gordon Fee v pozdějších letech ztratil soudnost.

Ilustrovaná encyklopedie Pohraničí

01

Čekali, že padne rozhodnutí. Vlastně už byli napůl sbalení. Strýc Jacob však vyšel z přístěnku a neřekl nic.

Žádná výzva k odchodu. Žádné rozhodné slovo. Prostě nic.

Venku u zápraží sebral z hromádky palivového dříví kus lískového kmínku. Odklidil se s ním na lavici pod velkým dubem, vytáhl z boty nůž a začal polínko ořezávat. Kolem něj se shromáždilo celé osazenstvo samoty: Jonni, dvě starší sestry, matka i starý jednoruký Fous. Strýc Jacob si jich nevšímal. Ořezával polínko, usmíval se a tichounce si pohvizdoval.

„Pro Bledou paní, Jacobe!“ vyhrkla konečně matka. „Vždyť už je skoro mrtvý! Nemůžeme tady zůstat sami! Odveď nás do Chawyny!“

Strýc Jacob se na ni podíval zpod obočí: „Mně se zdál lepší než posledně.“

„Jacob! Prosím tě! Vždyť už vůbec nevstává z postele! Ani na záchod si nedojde! Na zádech má černé proleženiny!“

„Tak dost!“ zarazil ji strýc Jacob. „Brácha přežil celé jaro! Proč by měl umírat teď, když tak dlouho bojoval?“

Pak se rozkřikl, aby svým slovům dodal na důrazu: „Faylorgové neumírají tak snadno!“

Jonniho sestry sebou trhly, jak se polekaly křiku. Strýc Jacob si toho všiml a ubral na hlasitosti. „A vůbec, ženské, co tady očumujete?“ řekl konejšivě. „Krávy bučí hlady, koukejte je zahrnat na palouk. A postarejte se o brácha. Uvařte mu silnou polévku z těch křepelek, které jsem přinesl. Máte spoustu práce, tak se do ní dejte!“

Matka i sestry okamžitě poslechy. Pohnul se i jednoruký Fous. Ani on si netroufl Jacobovi odporovat. Jen Jonni, pihovatý blondáček v hrubé haleně, obutý v botách z jelenice vysokých až nad kolena, zůstal na místě. Pozoroval, jak strýc ořezává lískové polínko.

„Co to děláš, Jacobe?“ zeptal se. Strýc vždycky trval na tom, aby ho Jonni oslovoval jménem.

Strýc Jacob byl o hodně mladší než Jonniho otec. Teprve mu táhlo na třicítku. Seděl tady v oddělených elfských nohavicích, na švech ozdobených třásněmi, v bederní zástěrce a v parádní košili z modrého plátna, kterou si koupil v pevnosti Rudenrog. Jonni ho měl rád. Někdy ho pokládal za staršího kamaráda. Strýc se hodně smál a dělal různé vylomeniny, jako že třeba chodil po ruce. Ale jindy, když se rozkřikl, vypadal nebezpečně a šel z něj strach.

„Vyrábím dýku,“ řekl strýc. „Dýku pro tebe. Ukaž mi ruku, Jonni. Udělám ti rukojeť na míru. Dal bych ti svůj tesák, ale byl by pro tebe příliš těžký. Kolik je ti vlastně let? Osm? Nedělej si nic z toho, že jsi tak mrňavý. Za dva roky začneš růst a všechny nás přerosteš. Jsi na téhle samotě jedinej zdravěj chlap, tak to tady musíš pohlídat. Nemůžete odsud odejít, chápeš? Les by si vzal všechno zase zpátky. Políčka, ohrady, stavení. Za pár měsíců by to zarostlo roštím. Nastěhovali by se sem králíci a vrány... Přines mi ten hrnek s uraženým uchem. Naber do něj ve studni vodu.“

Než to Jonni všechno udělal, byl strýc s lískovou dýkou hotov. Teď už jen dokončoval ozdobné vrypy na rukojeti.

„Tak, Jonni, hrnek necháme tady pod lavicí. Všechny upozorním, aby dávali pozor a nezvrhli ho. Teď přijde nejdůležitější část. Musíme přeměnit dřevěnou hračku ve zbraň.“

Z torby zavěšené na opasku vytáhl skleněnou lahvičku naplněnou olověně šedou tekutinou. Už jen ta skleněná lahvička byla v Pohraničí vzácností.

„Koupil jsem to od jednoho čaroděje alchymisty,“ vysvětlil strýc.

„Od Rônarda?“ zeptal se Jonni.

„Znáš snad jiného čaroděje?“

„Ne. A ty nějakého jiného znáš?“

„Ne. Takže jsi to uhodl. Tekutina je od Rônarda.“

Zatímco se bavili, vylil obsah lahvičky do hrnku s vodou a rozmíchal ji kouskem dřívka, které však ihned vytáhl a zahodil. „Teď se dívej, co udělám, Jonni. Čepel dřevěné dýky ponořím do vody. Takhle je to v pořádku. Jen po záštitu. Tekutina trochu nasákne i do rukojeti, tak mi to alespoň tvrdil Rônard. Rukojeť pak nebude těžká, ale bude pevná... Podej mi řemínek. Musím dýku přivázat k hrnku, aby nevyplavala.“

Upevnil dřevěnou hračku do hrnku s vodou, postavil hrnek pod lavici a obložil ho několika plochými kameny.

„Nejméně pět dní, Jonni. Tak dlouho musí tekutina působit. Kdyby voda v hrnku vyschla, tak ji dolij. Před deštěm je hrnek chráněný lavicí. Během týdne se tady zastavím, nabrousím ti ji a ušiju na ni pochvu z kůže. Dávej pozor na ženské,“ rozcuchal Jonnimu dlouhé vlasy.

Otočil se, shrábl z lavice dlouhý luk a toulec plný šípů. Přesl kolem políček až k čáře stromů. Náhle byl pryč.

Jonniho zachvátila prudká radost. *Dýka! Bude mít vlastní dýku!*

Nikdo z kluků, které znal, neměl dýku. Ani Framis ze severní samoty. Ani Tomin, Rouk a Puclík ze samoty na jihu. Nikdo z jeho přímých ani vzdálených bratranců, s nimiž se několikrát do roka setkával při rodinných slavnostech, se nemohl pochlubit dýkou. Někteří se pyšnili odštěpkou pazourku, zasazenými do rukojeti, ale dýka? Tu bude mít jen on.

02

V náhlém popudu se rozběhl do lesa. Utíkal podél Žilky, jak říkali drobnému potůčku, který obtékal samotu. Přeskakoval z jednoho břehu na druhý, skákal po kamelech. Běžel až k místu, kde se široké, téměř vyschlé koryto

zúžilo do stružky a voda tady vytvářela čtyři stopy vysoký vodopádek. Jonni tam především postavil mlýnek z bezových větví, takový, jaký ho naučil dělat otec, když byl ještě zdravý.

Byl téměř na místě. Náhle, aniž si to uvědomil, jeho tělo samo uskočilo stranou a připláclo se do závěje loňského listí. Ještě neprošel celým výcvikem hraničářů, ale už měl dobrý základ.

Tiskl se k zemi a pomaličku se plížil vpřed. Srdce mu prudce bušilo. V zeleni lesa zářily pestré barvy: červená a žlutá.

A nebyly to jen barvy. U vodopádku seděla bytůstka v šatech, jaké by lidé z hraničářských samot nazvali *městskými*. Temně rudé nohavice, boty ze žluťoučké kůže, černá sametová kazajka. Přes ramena měl tvoreček přehozený nazelenalý pláštík, který pableskoval světlými šmouhami. Nádhera těch šatů Jonniho okouznila. Vůbec si nevšiml, že jsou potrhané a špinavé.

V první chvíli měl pocit, že jsou to jenom šaty. Bezhlavý a bezruký přízrak. Byl to však jen zrakový klam. Lysá hlava tvorečka i jeho pařátky podobné ptačím nohám měly barvu lesa, světle šedou, která v lesních stínech vypadala nazelenale.

Tvoreček si prohlížel Jonniho mlýnek. Převracel ho v rukách opatrně, aby ho nepoškodil. Pak uložil hřidel do vidliček zapíchaných na březích stružky. Voda se opřela do lopatek, mlýnek se roztočil.

„Pěkné,“ řekl tvoreček. Otočil veliké oči tam, kde se ukrýval Jonni. „To jsi dělal ty, chlapče?“

„Já,“ řekl Jonni a vstal. Nedůvěřivě popošel dva kroky k neznámému, připravený při sebemenší známce nebezpečí vzít do zaječích. Tvoreček také vstal. Měl útlou postavu, která nebyla o mnoho vyšší než chlapcova. Rozpřáhl ruce v uklidňujícím gestu: „Mne se nemusíš bát.“

„Kdo jsi?“ vyhrkl Jonni. „Ty jsi... ork?“

Tvorečkova široká ústa se roztáhla do jakési nápodoby úsměvu. Tenké rty se ohrnuly a odhalily špičaté zoubky. „Já jsem Hödö Brache z Likaria. Nejsem ork. Bojíš se orků, chlapče? Prozradíš mi své jméno?“

„Jonni,“ vyhrkl chlapec. „A nebojím se orků.“

„To je správné, že se jich nebojíš,“ pochválil ho tvoreček. „Ovšem musíš si na ně dávat pozor. Orkové jsou divocí a nevypočitatelní. Nikdy nevíš, co udělají. Pamatuj si, nikdy se k orkům neotáčeš zády... Já jsem goblin. Pocházím z Likaria, jak už jsem řekl. My goblini z Likaria jsme civilizovaní. Převzali jsme zvyky lidí... Poslyš, Jonni, mám k tobě prosbu. Nemáš něco k jídlu? Ach, promiň, že se tak ptám, určitě potřebuješ všechno jídlo pro sebe. Hodně jíš, aby z tebe vyrostl bojovník. Neměl jsem tě o jídlo žádat. Stydím se za to.“

Tvoreček mluvil hladce, jako když zurčí potůček. Vespod jeho hlasu se však skrývalo zoufalství. Jonni sáhl pod halenu, kde měl v rubu látky všitou kapsu a v ní hnětynku zabalenou do kusu plátna.

„Mám hnětynku,“ řekl. „Položím ji támhle na kámen a pak se zase vrátím sem. Teprve potom si ji vezmeš.“

„Jsi chytrý chlapec, Jonni,“ přikývl tvoreček. „Nikdy nevěř cizím lidem. Ani cizím goblinům.“

Nechal Jonnimu dost času, aby položil hnětynku na kámen a vzdálil se. Pak si ji vzal. Posadil se na kámen vedle vodopádku a jedl. Nehltal, ale krmil se jako městský člověk s plátýnkem položeným na kolenou, po malých soustech. Jeho tenké prsty sbíraly z plátna každý drobeček.

„Přišel jsem z města,“ vykládal během jídla. „Z Thonnieriky.“

„Z Thonnieriky?“ podivil se Jonni. „To je přece hrozně daleko. A copak... goblinové... žijí v lidských městech?“

„Máš pravdu, Thonnierika je daleko. Goblini tam žijí

jen ve velmi malém počtu. Ale žijí tam. Stejně jako elfové a elfolidští míšenci. Ti všichni někdy žijí v lidských městech.“

Jedl, ozobával hnětynku jako sýkora a náhle se pochlubil: „Já jsem nákupčí kupce Jarma Protera. Jsem také jeho prokurista.“

„Co je to prokurista?“

„To je důvěryhodný člověk... důvěryhodný goblin. Může jednat kupcovým jménem. Může uzavírat smlouvy... Promiň, Jonni, už zase mluvím do větru. Ty mi přece nemůžeš věřit. Je to neuvěřitelné, že by člověk mohl svěřit část svého obchodování goblinovi. Zapomeň na to, co jsem říkal. Tady, vrátím ti tvůj ubrousek.“

Poskládal plátýnko a pomalými, obřadnými pohyby ho donesl na plochý kámen. Pak se zase vzdálil.

Jonni sebral plátýnko a zazdálo se mu těžké. Rozbalil je a objevil v něm šperk – zelený kámen nepravidelného tvaru, který slabě opalizoval. Byl zavěšený na šňůrce spletené ze zlatých a stříbrných nití.

„Co to je?“ zeptal se

„Nic. Cetka. Hvězdný kámen, tak tomu alespoň říkají. Není v něm ani špetka magie.“

„Proč jsi mi to dal?“

„To je dárek pro tebe, Jonni. Za to, že ses smiloval nad opuštěnou, nešťastnou bytostí,“ zkrivil goblin ústa do úsměvu, aby bylo jasné, že tu opuštěnou nešťastnou bytost myslí jen v žertu.

„Proč jsi nezůstal v Thonnierice?“ vyhrkl Jonni.

„Zastesklo se mi. Stýskalo se mi po rodném lese. My goblini nedokážeme žít v lidských městech napořád. Nedokážou to ani elfové... Jonni, myslím, že se stmívá. Neměl by ses vrátit domů ke svým rodičům?“

„Měl,“ potřásl chlapec hlavou. „Můžeš jít se mnou, jestli chceš. Maminka ti dá večeři.“

„Ne, Jonni, díky za nabídku, ale není to dobrý nápad. Tvá maminka by nebyla nadšena nějakým goblinem. Tady v Pohraničí jsou lidé ke goblinům nedůvěřiví.“

„Budeš tady ještě zítra?“ zeptal se ho Jonni.

„Nevím. Možná. Musím si odpočinout po dlouhé cestě. Běž, Jonni, a dávej na sebe pozor.“

03

Samota obývaná Jonního rodinou byla jen jednou z mnoha. Jako řídká síť se táhly v rozlehlém území mezi Chawynou a Východními Zrcadlovými horami. Všichni nemohli žít v Chawyně, protože okolí Chawyny by je neuživilo. Hraničáři se rozptýlili po krajině.

Každou samotou tvořilo solidně zbudované stavení s jednou částí vyhrazenou lidem a druhou částí určenou pro zimní ustájení dobytka. Vnitřek byl dostatečně rozlehlý, aby pojal ještě jednu rodinu navíc a k tomu i její hospodářská zvířata, pokud by to bylo potřeba. Stavení mělo nízké zdi, avšak vysokou a rozježenou doškovou střechu, která z větší vzdálenosti splývala s okolním lesem. Ke stavení patřila i políčka, zčásti zastíněná korunami stromů. Nikdo je nemohl zahlédnout z dálky, ani kdyby se vyšplhal na sebevyšší pozorovatelnu. Také letní výběhy pro domácí zvířata byly zřízeny v místech, která nepřestala být lesem. Kravky, kozy i polodivoká prasata se živili spíše semenáčky a výhony mladých keřů než nitkovitou lesní trávou.

Vše muselo být skryto a utajeno, protože hraničáři nikomu nedůvěřovali. Ani orkům z druhé strany Zrcadlových hor, i když s nimi v těchto časech žili v míru. Ani vojákům z pevnosti Rudenrog. Nikdy nezapomněli, že proti nim arkastská armáda podnikla trestnou výpravu. I když se to stalo už dávno, pořád se do pevnosti Rudenrog vydávali za

obchodem jen dospělí muži. Ženy a děti nechávali v bezpečí v lesích.

V každém případě se měli na pozoru před loupeživými tlupami půlorků z Hengerone, které občas slídily kolem a pokoušely se unášet ženy a dívky. Mohli se sem zatoulat i jiní orkové než ti ze Sršního hnízda, s nimiž teď měli hraničáři uzavřenou dohodu. Věřili jen sami sobě a pak ještě elfům z lesa Izironk. Jenže Izironk se rozkládal až daleko na západě a s pomocí elfů se nedalo počítat ani v zimě, když elfové spali tím svým zimním spánkem. Proto se hraničáři spoléhali jen sami na sebe.

Samoty byly navzájem propojené tajnými stezkami. Po některých se dalo dojít až do Chawyny, na mnoha místech však číhaly nastražené hraničářské pasti. Vetřelec, který by se po jedné z takových stezek vydal, se mohl propadnout do jámy, na jejímž dně se ježily zahrocené tyče. Také se na něj mohla zřítit nastražená kláda a zpřelámat mu žebra. Ale i kdyby se vyhnul nástrahám, stejně by nejspíš nikam nedošel, protože většina stezek končila slepě v roklích a v mokřinách. Ani Žilka, která obtékala usedlost Jonního rodiny, se nevlila do řeky, jak by se na potůček slušelo. Nakonec se rozplizla do slatiny, v níž by utonul každý, kdo by si nedal opravdu dobrý pozor.

Tohle všechno byly vědomosti, které Jonni získával od chvíle, kdy se začal batolit. Proto, když se teď vracel domů, nedokázal pochopit, jak se mohl goblin dostat až sem.

04

Byl dost chytrý, aby se nevracel přímou cestou. Kličkoval lesem, zaběhl i do suťového pole pod Vývraty, aby zmátl stopu. Pak ho napadlo, že stačí, aby goblin sledoval Žilku proti proudu, a zanedlouho dojde až k samotě. To ho znechutilo, a tak se rozběhl přímo domů.

Vyběhl na zastíněnou paseku, na níž stála samota, a zjistil, že překvapení dnešního dne ještě neskončila. Kuchyňský stůl byl vyneseny ven, umístili ho k lavici pod velkým dubem. Za stolem seděla nesourodá pětice: dva mladí hraničáři v otrásňovaných halenách z jelenice, z nichž jeden byl Jonniho vzdálený bratranec Quire. Dále tam seděl jakýsi půlelf, drobný, štíhlý a s vlasy tak světlými, že vypadaly jako bílé. Tělo měl zahalené do zeleného pláště, z něhož měl vystrčenou jen levou ruku, aby si mohl podávat občerstvení. Netečně se díval do lesa a ničeho si nevšímal.

Čtvrtý návštěvník, krátce ostříhaný mladý muž s podřbanou tváří, nebyl místní. To se poznalo podle jeho brigantiny, kožené kazajky vypodložené kovovými pásky a na líčové straně vzorované hlavicemi nýtů. Takovéto brigantiny nosili dobrodruzi, kteří táhli přes Chawynu k průmyskům v Zrcadlových horách. Od té doby, co se rozneslo, jaké poklady a jaké bohatství se skrývá v rozvalinách chrámů na druhé straně hor, jich přes Chawynu procházelo čím dál víc.

Jako pátý tam na židli donesené z domu seděl postarší ramenatý chlapík. Ten byl ještě podivnější než půlelf. Tvář mu pokrýval krátce zastřižený tmavý plnovous a v obličejí mu seděl neurčitě unavený či snad smutný výraz. Na těle měl nasazený zašlý hrudní plát, což byla záležitost, kterou v Pohraničí nikdo nenosil. Jedině snad velitelé vojáků z pevnosti Rudenrog či příslušníci tamní zweržské posádky.

Jonni přišel blíž, aby hosty pozdravil. Quire, otlemený sedmnáctiletý výrostek, se na něj přátelsky zašklebil a poplácal konec lavice, aby si přisedl.

Protože seděli přímo nad dřevěnou dýkou, Jonni nejprve zkontroloval, zda z hrnku nevytlili vodu. Vysvětlil jim, co je v hrnku, a požádal je, aby si dali pozor. Pak si

přisedl. Samozřejmě že pak už nemluvil, jen seděl a poslouchal.

Oba hraničáři i chlapec v brigantině tvořili veselý trojlístek. Smáli se, žertovali a pili slabé pivo, kterým je hostila Jonniho matka. Nechali se obsluhovat Jonniho sestrami, které se narychlo převlékly do svátečních sukní a čistě vypraných košil s vyšívanými živůtky. Sestry jim nosily chlebové placky, špek, nakládanou rebarboru, prostě všechno, co bylo ve spízi. Na ničem neškodlili. To tak, aby pak Quire v Chawyně vykládal, že rodina Faylorgových není dost pohostinná.

Hraničáři se snažili poplácat dívky po zadničkách, ty jim uhýbaly, červenaly se a chichotaly. V jednu chvíli dloubl Quirre Jonniho do žeber, kývl k vousáčovi s nasazeným hrudním plátem a zašeptal Jonnimu do ucha. „Vidíš ho? To je Gordon Fee.“

Jonni to jméno slyšel poprvé. Nic mu neříkalo. Ale musel to být někdo významný.

Ve veselé zábavě nastal zvrát ve chvíli, kdy se ke stolu přiblížila matka. Jonni si všiml, že i ona se převlékla do dlouhé sváteční sukně a vlasy si zahalila do šátku. Tvářila se však přísně a bylo znát, že jí návštěvníci nejsou po chuti. Jonni nechápal proč. On sám byl rád za každé vyrušení z denní všednosti.

Zeptala se hostů, zda ještě něco nepotřebují.

„Děkujeme, paní,“ řekl podmračený starší muž, o kterém Quirre tvrdil, že se jmenuje Gordon Fee, „ale musíme jít. Chceme dnes urazit ještě pár mil.“

Odmlčel se a dodal: „Jen jsem se chtěl zeptat, zda se tvůj manžel probudil ze spánku. Chtěl bych ho pozdravit.“

„Usnul ještě před vaším příchodem. Je velice zesláblý,“ řekla matka.

„Škoda,“ řekl Gordon Fee. „Znám tvého muže ještě

z dob, kdy jsem sloužil v pevnosti Rudenrog. Občas jsme se tam potkávali. Ale nebudeme rušit jeho odpočinek...“

Pak dodal: „Až se vzbudí, řekni mu, prosím, že jsem tady byl. A že jeho zranění stonásobně pomstíme.“

Matka nadzvedla obočí. Úkosem se podívala na svého vzdáleného synovce: „Quire? Cos jim napovídal? O jaké pomstě je tady řeč?“

Výrostek pokrčil rameny: „No co by... Strejčkovo zranění se nějak nelepší, jak jsem slyšel...“

„Copak ty nevíš, jak to bylo?“ řekla matka ohromeně. „Nezranili ho orkové, ale otrokáři z Hengerone.“

Quire pošukbl rameny: „Orkové, půlorkové, jakej je v tom rozdíl?“

„Quire,“ řekla Jonniho matka docela tiše, „ví vůbec tvoje máti, že jsi tady?“

Výrostek vzdorovitě pohodil hlavou: „Jsem už dospělý! Můžu si dělat, co chci! Můžu jít, kam chci!“

„Budte bez obav, paní,“ vmísil se do hovoru Gordon Fee. „Dohlédnu, aby se chlapcům nic nestalo.“

V tu chvíli matka vybuchla.

„Vy!“ zaječela. „Co si myslíte, že děláte? Jdete útočit na Sršní hnízdo, a my vás máme obdivovat? Žijeme s orky ze Sršního hnízda v míru! V míru, rozumíte? My jsme tady a oni jsou na druhé straně hor! Nechávejí nás na pokoji!“

Gordon Fee jen zavrtěl hlavou. „S orky nelze žít v míru, paní,“ řekl unaveným hlubokým hlasem. „To prostě není možné.“

„Tak teda jděte,“ zaječela matka. „Přejděte na druhou stranu hor a nechte se tam zabít, když máte tu potřebu. Jenže orkové pak přijdou a pomstí se na nás! Tak už jděte, když máte naspěch!“

Hraničáři, dobrodruh a voják neřekli ani slovo. Posbírali brašny, smotané přikrývky i zbraně. Odešli. Vzali s sebou i půlelfa, který během roztržky netečně civěl kamsi do lesa.

05

Později ten večer řekla Jonnimu jeho patnáctiletá sestra Adna, ta mladší: „Gordon Fee byl před časem velitelem pevnosti Rudenrog, ale odvolali ho. Teď přišel z Thonnieriky a cestou najal společníky. Stopuje nějakého neřáda. Někakého orka, který v Thonnierice zranil kupce.“

„Orka?“ zeptal se Jonni zaraženě.

„Orka. Než ses vrátil z lesa, vyptávali se, jestli jsme ho neviděli. Je to prý ork, ale oblečený po městsku. Pár let žil v Thonnierice.“

„Ork žil v Thonnierice?“ ujistil se Jonni. Ještě nikdy žádného orka neviděl, ale věděl, jak vypadají. Orkové jsou sice nevysocí, ale pořád mají na výšku o hodně víc, než kolik má teď on. Mají soudkovitá těla, široká ramena, dlouhé ruce a krátké nohy. Vypadají jako nějaké, jak řekl strýček Jacob, *zpotvořeniny*.

Jenže Hödö Brache se podobá spíše lidskému děcku.

Děcku s příliš velkou, a navíc úplně lysou hlavou, pomyslel si Jonni. Mimoděčně si prohrábl své dlouhé plavé pačesy.

„Kde se vzal v Thonnierice ork?“ zeptal se.

„Přišel tam z Likaria,“ vysvětlila mu sestra. „Prý v rámci nějakého obchodu. Zůstal v Thonnierice několik let. Byl kupcovým pomocníkem a měl jeho důvěru. Ale ork zůstal orkem. Jednoho dne bodl kupce nožem, jen tak, bez příčiny. Teď utíká do lesů ke svým.“

„Aha...“

„Dávej si dobrý pozor, Jonni. Ten ork se tady možná někde potuluje.“

06

Nebyl si jistý, jestli má goblinovu přítomnost utajit, nebo

prozradit. Kdyby tu byl strýc Jacob, tak by mu to řekl. Kdyby byl otec zdravý, tak by mu to také řekl. Ale vyzvonit to ženským? Už teď jsou vyděšené řečmi o uprchlém orkovi. Vystrašilo by je to ještě víc.

A Hödö Brache nevypadal ani trochu nebezpečně. Takže si to nechal pro sebe.

Celý další den neměl Jonni stání. Během nekonečného pletí zeleninových záhonů, péče o dobytek a štípání dříví odbíhal k hrnku s dýkou a po kapkách do něj doplňoval vodu. V polovině odpoledne už to nevydržel. Do plátýnka sbalil kus chleba a špeku. Z harampádí za stodolou vytáhl veliký nůž, který jeho otec kdysi vybrousil z jeleního parohu, ale pak ho nikdy nepoužil. S jídlem a s primitivní zbraní se rozběhl podél Žilky.

Doběhl k vodopádku. Mlýnek se otáčel v proudu.

„Gobline!“ zakřičel. „Hödö Brache, jsi tady?“

O kus dál v lese prokmitly pestré barvy tvorečkova oblečení.

„Vida, můj malý přítel mne znovu navštívil,“ řekl goblin, když přišel blíž.

„Přinesl jsem ti jídlo,“ řekl Jonni. Ukázal na kámen. „Dám ti ho tam. Nepřibližuj se ke mně.“

„Ah, děkuji, Jonni. Nemám už tak hrozný hlad. Zkusil jsem si nachytat nějaké ptáky a šlo to. Jako mládě jsem v tom byl dobrý. Jen se mi oškliví jíst je tak... syrové.“

Rozložil chléb se špekem na plátýnko a dal se do jídla.

„Včera jsi mi lhal,“ vyhrkl Jonni zpovzdálí.

Goblin zvedl oči. „Možná jsem ti lhal. Já jsem také opatrný. Ale dneska ti lhát nebudu. Už ti věřím.“

„Zranil jsi kupce!“ obvinil ho Jonni. „Bodl jsi ho nožem!“

Goblin vyskočil na nohy. „Bránil jsem se! Chtěl mě zabít! Chtěl mne okrást o mé peníze!“

„Proč by tě chtěl okrást? Už zase lžeš!“

„Odhalil jsem jejich spiknutí!“ křičel rozhořčeně goblin. „Chystají pogrom! Chtějí přepadnout všechny gobliny, elfy a půlelfy, kteří žijí v Thonnierice. Chtějí je vyhnat pryč z města a vzít jim jejich majetek...! Možná už to udělali... Možná se to už stalo... Já jsem zjistil, jaké mají plány, rozumíš, Jonni? Kupec mě chtěl zabít, abych je neodhalil na veřejnosti! Já jsem se jenom bránil!“

V tu chvíli vypadal tak rozhořčeně, že Jonni vůbec nepochyboval o tom, že mluví pravdu.

„Hledají tě,“ vyklouzlo mu.

„Já vím, že mě hledají,“ pokýval Hödö Brache lysou kebulí. „Ale utekl jsem jim.“

„Neutekl. Včera byli u nás.“

„Cože? Byli u vás? A kdo?“

„Nějaký bývalý voják a s ním čtyři další.“

„Bývalý voják?“

„Jmenuje se Gordon Fee.“

„Cože?“ vyhrkl goblin. „Gordon Fee? Co ten tady dělá?“

„Ty ho znáš.“

„Ne... neznám ho osobně... ani nevím, jestli jsem ho někdy potkal na ulici... Ale v Thonnierice se o něm hodně mluvilo... Před pár lety se pokusil založit kolonii na druhé straně Zrcadlových hor. Ne tam, kde se rozprostírá Orcigard, ale jinde. Na druhém břehu jezera zvaného Dlouhá voda... Temný mág Touraine tam poslal své skřeti i lidské vojáky a nechal kolonii zničit. Mágovi vojáci pobili ženy, muže i děti. Gordon Fee jako jediný přežil. Vrátil se do Thonnieriky. Ale jak říkám, to se stalo už před několika lety.“

„Prý býval velitelem pevnosti Rudenrog,“ nadhodil Jonni.

„O tom já nic nevím,“ pokrčil goblin ramínky. „Slyšel jsem jen to, že ho v Thonnierice vyšetřovali. Několikrát ho postavili před soud. Nemohli pochopit, jak je možné, že

kolonisté zahynuli, a on vyvázl. Ani mně to není jasné... Ale neodsoudili ho.“

„Teď je tady a hledá tě. Prý ho najali, aby tě vystopoval.“

„Proč mě hledá zrovna on?“ podivil se goblin. „Mhm... možná prostě potřeboval peníze a nechal se najmout... Ty soudy ho musely finančně vyčerpat, vždyť se vlekly spoustu let... Říkáš, že s ním byli ještě další?“

Ano. Tři mladí muži a jeden půlelf.

„Ahh! Půlelf!“ vyhrkl goblin vyděšeně.

„Nevím, jestli je ten půlelf dobrý stopař, nebo je k ničemu.“ řekl Jonni rychle. „U těchhle nikdo neví, jestli jsou dobří.“

„Myslel jsem, že jsem v bezpečí,“ vyjekl Hödö Brache. „Byl to dobrý plán! Nešel jsem přímo do Likaria, protože na likarijské cestě by mě snadno chytili. Utekl jsem oklikou! Velkou oklikou! A i když jsem pak byl úplně ztracený, sám v cizích lesích, říkal jsem si, že jsem alespoň unikl. Že už mě nenajdou... Jak jsem byl bláhový...“

„Říkali o tobě, že jsi ork!“ nadhodil Jonni.

„Copak já jsem nějaký ork?“ vyprskl Hödö Brache. „Orkové jsou silní a vzteklí. Orkům lezou spodní špičáky přes pysky jako kancům. Podívej se na mé spodní špičáky, vidíš je? Někteří goblini mají dlouhé spodní špičáky, až jim lezou ven, ale já ne. Mám je úplně krátké. Skoro jako člověk. Co ode mne vůbec chceš? Přišel jsi mne urážet?“

„Přišel jsem tě varovat.“

„Ah, promiň, Jonni. Přišel jsi mě varovat, a to jsi také udělal. Neprozradil jsi mě pronásledovatelům. Jsi opravdový přítel... Musíš mě omluvit, jsem rozrušený. Kdo by na mém místě nebyl, že...? Jsem unavený, ale stejně musím jít dál... Musím najít pomoc, i kdyby to bylo třeba u orků... Měj se dobře, Jonni. Děkuji ti za všechno, co jsi pro mě udělal. Pamatuj – ty a já jsme přátelé.“

Sebral z plátýnka zbytek jídla a rozběhl se podél Žilky hlouběji do lesa.

07

Jonni se vrátil k samotě. Pracoval a přemýšlel.

Večer před usnutím vzal do ruky goblinův amulet a stiskl ho v pěsti. Goblin sice říkal, že v něm není žádná magie, ale co kdyby?

Ještě než se propadl do spánku, zavěsil si amulet za šňůrku na krk.

Další den se nedělo nic, jen dřevěná dýka v hrnku naby-la výrazného kovového lesku. Jonni čekal, že se tu třeba objeví neúspěšní pátrači: Gordon Fee, Quire, Quirův kumpán, dobrodruh v brigantině a půlelf. Když nenajdou žádné stopy, tak to třeba vzdají.

Jenže se nevrátili.

Doufal, že přijde strýc Jacob, jak slíbil. Tomu by se svě-řil.

Nepřišel nikdo.

08

Věci se začaly dít až třetí den po tom, co se Jonni rozloučil s goblinem. Po poledni pocítil zvláštní neklid. Ten samý neklid zřejmě cítily i sestry a matka, protože se neustále ohlížely a mluvily jenom polohlasem. Jonni se snažil určit původ neklidu a nakonec jeho zdroj analyzoval. Byl to slaboučký tepot, ne silnější než tlukot jeho vlastního srdce.

A pak krátce před večerem vrzly dveře přístěnku. Na prahu stanul otec.

„Bubny,“ řekl. „Tohle jsou skřetí bubny.“

Jonni se až zajíkl zděšením, když ho uviděl. Z vysokého a silného muže se za čtyři měsíce strávené na lůžku stala

troška. Byl vychrtlý a shrbený, dlouhé nestříhané vlasy i vousy mu zbělely jako mléko. Oči žhnuly v lebce potažené pergamenovou kůží. Šířil se od něj zápach starého potu a moči.

Otec se došoural k lavici a nakoukl do hrnku: „Dýka! Tak o tomhle Jacob mluvil.“

Zapotácel se. Matka a starý Fous k němu přiskočili a podepřeli ho. Naznačili, že ho odvedou zpátky do přístěnku, otec však zavrtěl hlavou: „Zůstanu tady venku.“

Posadili ho na lavici pod dubem. Matka si sedla vedle něj a přidržela ho, aby nesklouzl na zem.

„Marienzo,“ řekl otec do houstnoucí tmy. „Sbal všechno, co můžete unést ty, chlapec a děvčata. Připrav dobytek. Za svítání vyrazíte do Chawyny...“

„A co ty?“ namítla matka. „Neujdeš ani deset kroků... Už vím. Uděláme nosítka. Poneseme tě.“

„A kdo mě ponese? Ty a holky? I když jsem zhubl, jsem pro vás pořád těžký. Jonnimu je teprve osm a Fous toho s jednou rukou taky moc nezmuže... Budete mě tady muset nechat.“

Matka se rozplakala. Věděla, že to tak musí být. Takhle se to v Pohraničí dělalo. Když nastal čas utíkat, tak všichni, kteří nedokázali jít po svých, někam poschovávali. Doufali, že až pomine nebezpečí a oni se vrátí, najdou je živé a zdravé. Nebo alespoň živé.

„Běžte se trochu prospat,“ řekl otec. „Ještě je čas na odpočinek. Po půlnoci se dáme do práce a do balení.“

09

Jonni usnul, ani sám nevěděl jak. Starý Fous ho pak probudil za hluboké noci. Vytrvale mu třásl ramenem a monotónně opakoval: „Je čas... je čas...“

Dooblékl se. Jak vstával, ucítil na prsou pohyb. Sáhl si

tam a zjistil, že mu na šňůrce visí šperk, který mu daroval goblin. Hvězdný kámen, možná cenný a možná úplně bez ceny.

Vyšel ven ze stavení. Měsíc byl kdesi pod obzorem, temnou oblohu pokrývaly tisíce hvězd.

„Jonni, pojď sem,“ zazněl od velkého dubu otcův hlas. Otec tam zřejmě seděl celou noc – a matka s ním.

„Jako bych na severu viděl záři,“ řekl otec. „Zkus vylézt na strom. Třeba dohlédneš dál. Ale potichu, synku. Žádný povyk.“

Velký dub měl o kmen opřený žebřík, vyšší větve byly uzpůsobené ke šplhání. Za takoveto tmy si Jonni netroufl šplhat až nahoru na pozorovatelnu, nebylo to však potřeba. Jen co se dostal do rozsochy, zahlédl na severní straně vzdálenou rudou záři.

Opatrně slezl na zem a řekl: „Na severu někdo rozdělal veliký oheň, tatínku.“

„To hoří severní samota,“ vysvětlil mu otec. Pak dodal: „Teď jsme na radě my. Když budeme mít štěstí, odejdete odsud dřív, než dorazí. Dejte se do práce, děti.“

10

Otec jim nedovolil rozsvítit lucerny. Všechno museli udělat poslepu, ale stihli to. Těsně před svítáním byli připraveni. Krávy s ohlávkami na krku, stěsnané do hloučku, nervózně podupávaly a bučely. Matka i sestry se tiše modlily k Bledé paní.

Čekalo se na rozbřesk.

Jonni si uvědomil, že pod lavicí je v hrnku stále ještě jeho dýka. Rozběhl se pro ni. Poslepu ji nahmatal, vyprostil z řemínku a odcákl z ní tekutinu. Zdála se těžká. Čepel nebyla nijak zvlášť ostrá, zato hrot, který vyzkoušel bříškem palce, jej poranil do krve.

„Jonni,“ ozval se ze tmy tlumený, úzkostný matčin hlas.
„Kde vězíš?“

Rozednívalo se.

Kdesi daleko se v řídnoucí tmě zableskl plamínek. A další.

„Pro Bledou paní!“ zaječela matka.

Vlastně to nebylo tak daleko, jak si Jonni původně myslel. Záře se šířila od nízké stodoly vzdálené nějakých sto kroků.

Stodola vzplála během okamžiku.

Od hořící stodoly přicházeli orkové. Zdálo se, že vystupují přímo z ohně. Šli jeden za druhým v řídkém zástupu, nevelicí, ale rozložití, oblečení v kožených brněních s náramenicemi ze zvířecích lopatkových kostí. Nahou kůži měli šedou, strupatou, zdobenou jizvovým tetováním. Z oduřelých pysků jim vzhůru trčely spodní špičáky. Řídké vlasy měli na temenech svázané do uzlů.

První z nich došel ke strakaté krávkě a lehkým pohybem šavle jí prořízl krční tepnu. Přisál se k ní a lokal horkou krev, zatímco zvíře úzkostně bučelo. Další ork do něj strčil. Chtěl se také napít krve, ale ten první jen ukázal pařátem na vedlejší. Znamenalo to: *Najdi si svou krávu, je jich tady dost.*

Ork chytil za ohlávku ročního býčka. Než jej mohl seknot přes krk, býček se po něm ohnal a lehce ho nabral rohem. Ork se rozmáchl a ťal býčka přes hlavu zubatou šavlí. Jednou, dvakrát. Pak přes krk. Zvíře zaryčelo bolestí a padlo. Ork do něj sekal dál.

Starý Fous, stojící vedle matky, snad udělal nějaký pohyb. V mžiku měl v břicho kamenný hrot kopí. Padl na kolena a svou jedinou rukou chytil ratiště. Poulil oči, jako by nevěřil tomu, co se stalo. Nikdy toho moc nenamluvil a zůstával tichý i teď, když umíral.

„To jsou oni, pane,“ zazněl od hořící stodoly pisklavý hlásek. „To jsou ti, kteří hostili Gordona Fee!“

To, že se hlásek ozval, orkům zabránilo, aby upadli do vražedného šílenství. Trochu ucouvli. To už se sem dostavil zadní voj oddílu, především starý ork v potrhané kroužkové košili, kterou získal kdovíkde. Ve tváři se mu prolínaly hluboké vrásky s prastarým jizvovým tetováním, levý spodní špičák měl uražený. Vedle orka rázoval Hödö Brache v potrhaném, špinavém, ale pořád ještě pestrém městském oblečení.

Starý ork se postavil před skupinku lidí a oslovil je lámanou obecnou řečí: „Vy jít do náš tábor. Vy přijít a zabíjet. My teď zabít vás.“

Byl to jakýsi rituál. Orkovi nestačilo, že budou mrtví. Chtěl jim vysvětlit, že se to stane jejich vlastní vinou a podle práva.

Otec odstrčil matku, která ho podepírala. Vykročil orkovi vstříc. „Znám tě, Ogürö-hoku, a ty znáš mne,“ zachrapěl. „Ty a já jsme uzavřeli obchody. Ty se nikdy nesnížíš k tomu, abys zabíjel ženy a děti.“

„To já nikdy dřív nedělat,“ pokývl ork lysou hlavou. Zauzlovaná skalpová kadeř se mu překotila ze strany na stranu. „Já se to teprve učít.“

„Tady hostili Gordona Fee!“ zaječel goblin znovu. „I toho půlelfa! To oni je poslali k průsmyku!“

Jonni cítil, jak se mu uvnitř hrudního koše rozpíná rozhořčení. Tohle je nějaký vděk za pomoc, kterou goblinovi poskytl?

„Hödö Brache!“ zaječel. „Ty zrádce!“

Orkové znejistěli. Dívali se na jednoho a pak zase na druhého.

„Ty znát to dítě?“ zeptal se goblina starý ork.

„Nenávidím všechny lidi,“ vyjekl goblin.

„Tvrdil jsi, že jsme přátelé!“ ječel Jonni rozhořčeně. „Říkal jsi mi to!“

„Být to pravda?“ zachrčel starý ork. „Ty to říkat dítěti?“

„Nenávidím lidi!“ vriskal goblin. „Nenávidím je všechny!“

„Tak ho ty zabít!“ ukázal starý ork na Jonniho.

„Cože?“ podíval se na něj goblin zděšeně.

„Ty zabít ho!“ přikázal mu starý skřet. „Ty zabít dítě. Teď hned!“

Goblin se zapotácel, jako by dostal ránu. Pak se přece jen vzchopil. Vytáhl zpod pláštiku bohatě zdobenou zbraň, něco mezi dýkou a kordíkem. Zamával jí ve vzduchu: „Tímhle jsem bodl kupce Jarma Protera!“

„Ty teď bodnout dítě. Ty ukázat!“

Goblin udělal pár kroků k Jonnimu. Nešikovně máchl zbraní. Jonni ohromený a téměř bez sebe instinktivně uhnul. Ostří goblinova kordíku mu roztrhlo rukáv. Na haleně se objevila krev.

Uvědomil si, že v ruce stále svírá jílec dětské dýky.

Mávl jí. Čepel se kovově zaleskla.

Orkové zavyli nadšením.

Goblin uskočil. „Zabiju tě, lidské dítě!“ zavřískl.

Skočil po Jonnim. Nedoskočil dost blízko a hned zase ucukl. Výpad, který udělal, byl úplně k ničemu. Bylo znát, že má strach.

Jonni stál, napřahoval dýku před sebe. Pak popošel dva krůčky ke goblinovi. Ten uskočil co nejdál a narazil na hradbu orčích bojovníků. Ti ho hodili zase dopředu.

Hödö Brache přistál na zemi kus od Jonniho. Máchl kordíkem po jeho nohách.

„Jdi po něm, Jonni,“ křikl otec. „Jdi po něm, než je to přestane bavit. Pokud ho dostaneš, tak máme šanci...“

Starý ork ukázal prstem. Skřet stojící vedle otce mávl kamenným kladivem a roztříštil otcí hlavu. Matka i sestry zaječely hrůzou.

Jonni, plně soustředěný na goblina, si toho vůbec nevšiml.

Necítil nic než rozhořčení. Žádný strach, žádnou bolest,

žádnou nenávisť. Jen lítost nad tím, že udělal dobrý skutek a goblin mu teď oplácí ve zlém.

Skočil vpřed, dýku v natažené ruce, hrotem mířil na goblina. Ten ucukl a skoro při tom upadl.

Orkové zařvali.

Jak Jonni skočil, cosi ho udeřilo do prsou. Hvězdný kámen. Goblinův dar.

Strhl si amulet ze šíje. Sevřel šňůrku v levé pěsti a roztočil kámen nad hlavou. Švihl jím po goblinovi jako maličkým řemdihem.

Kámen udeřil do goblinovy skráně. Hödö Brache mimoděčně hrábl po šňůrce a zachytil ji do uzlíkovitých prstů. V té chvíli ho Jonni bodl.

Hödö Brache vydal bublavý zvuk. Sesunul se na zem. Položil se na břicho, tělíčko se mu zachvívalo v křeči. Kolem dokola se rozlila krvavá skvrna.

Orkové ztichli.

Starý ork mávl pařátem tam, kde se v lesích nacházela Chawyna. „Vy jít!“ zachraptěl. „Vy odejít.“

Jonni stál nad umírajícím goblinem. Ještě na něj chtěl chvíli křičet. Ještě mu chtěl říct, že takhle se přátelé nechovají. Lapal po dechu, zalykal se a nedokázal ze sebe vypravit jediné slovo.

Matka ho popadla za rameno a odvěkla tam, kde začínala stezka. Druhou rukou postrkovala obě sestry.

Když došli k hradbě souvislého lesa, naposledy se ohlédli. Nemohli uvěřit tomu, že jsou naživu. Ale bylo to tak. Orkové je nechali jít. Nikdo je nepronásledoval.

11

Jonni si zprvu myslel, že to byl on, kdo neuváženou laskavostí ke goblinovi vyvolal válku mezi Chawynou a Sršním

hníždem. Strýček Jacob mu však vysvětlil, že to zapříčinil Gordon Fee. Jonni za nic nemůže.

I tak trvalo spoustu let, než Jonni zjistil, co se vlastně stalo.

Gordon Fee byl kdysi dávno skutečně velitelem pevnosti Rudenrog. Během služby se sprátelil s příslušníky tamního zwergského oddílu. Ti mu zprostředkovali právo průchodu přes zwergskou část Zrcadlových hor a Gordon Fee pak v Thonnierice předložil odvážný plán na kolonizaci severu. Obdržel souhlas, finanční i materiální prostředky a povolení najmout lidi. S několika stovkami kolonistů přešel průsmykem skrz západní Zrcadlové hory a na severu objevil obrovskou neosídlenou zemi. V ní založil osadu nazvanou Biegro-log, což v jazyce zwergů znamená První tábor.

Alarich Touraine, přezdíváný Temný mág, však nemohl připustit, aby se Arkastie zadrápla na hranicích jeho říše. Proto poslal armádu, aby Biegro-log dobyla a zničila. Kolonisté byli zmasakrováni. Gordon Fee jako téměř jediný přežil a vrátil se zpátky do Arkastie.

Několik následujících let pak Gordon Fee přebýval v Thonnierice, kde ho opakovaně vyšetřovali a stavěli před soud. Ale neodsoudili ho. V tom měl goblin pravdu.

Gordon Fee pak využil příležitosti a nechal se najmout na stíhání uprchlého Hödö Brachea. Nejspíš však vůbec neměl v úmyslu ho pronásledovat. Vyrazil přímo do Pohraničí a poskytnuté peníze použil jak na cestu, tak k naverbování společníků.

Jonni později hovořil s lidmi, kteří s Gordonem Fee mluvili při jeho návratu. Prý opakovaně tvrdil, že pronásleduje uprchlého orka. Uváděl to jako jediný důvod své přítomnosti. Goblina sice zaměnil za orka, ale v pevnosti Rudenrog se vykázal průvodním dopisem, který podepsal významný thonnierický obchodník.

Jonni nakonec usoudil, že pronásledování goblina byla pro Gordona Fee jen záminka. Vůbec neměl v úmyslu ho dostihnout. U Jonniho samoty se sice s Hödö Brachem těsně minul, to však byla pouhá náhoda.

Gordon Fee se do Pohraničí vrátil z jediného důvodu; aby zabíjel orky. Snad tím chtěl pomstít povražděné kolonisty z vypleněného Biegro-logu. Hned napoprvé měl štěstí. Nemusel procházet průsmykem, aby se k nim dostal. Skřeti ze Sršního hnízda si na chawynské straně rozložili letní tábor, do kterého přivedli i samice a mláďata. Chystali se na obchodování s chawynskými hraničáři, které se už stávalo tradicí.

Gordon Fee jejich letní tábor napadl. Ve střetnutí zahynul jak Quire, tak jeho hraničářský kamarád. Zemřel i dobrodruh v brigantině. Vyvázli jen Gordon Fee a půlelf.

Půlelf si později udělal jakési jméno, avšak padl během jedné z mnoha dalších Gordonových výprav.

Gordon Fee pak podnikal výpravy do Orcigardu. Znovu a znovu. Pobíjel orky a mstil se za zničení své kolonie. Nikdy neměl nouzi o společníky. Přidávali se k němu další, někteří pro peníze, jiní kvůli kořisti nebo prostě jen z touhy po dobrodružství.

Navzdory všemu, co udělal, se stal Gordon Fee uctívaným hrdinou. Někteří obyvatelé Pohraničí, jako například strýc Jacob nebo Jonniho matka, si o něm sice mysleli svoje, ale ten názor si moudře nechávali pro sebe.

